

Het Bochie van Freekie

“Bent u die mevrouw die elke dag in het bos loopt met de hond en die uitvaarten verzorgt?” was de vraag toen ik de telefoon opnam. “Ja, die ben ik”, zei ik verbaasd, omdat dit toch niet een alledaagse vraag is als ik de telefoon opneem. “Ja, met Freek,” ging het verder. “De man in de scootmobiel”. Mijn vrouw is overleden en kan je even langs komen?”.

Zo leer ik Freek kennen, waarmee ik al menig wandelingetje in het bos gemaakt heb. Freek heeft geen benen meer ten gevolge van suikerziekte en rijdt elke dag met zijn scootmobiel het bos in; voorin het mandje een plastic zak dichtgehouden met een knijper vol met hondensnoepjes. Alle honden leren Freek snel kennen, de mijne ook, en zo ken ik Freek dus ook.

Met de “hondengroep” lopen we een vaste route in het bos. Freek gaat mee. Eén van de deelnemers heeft als hobby om alles in het bos een naam te geven: *Het meer van Galilea, het Waterlooplein, de Romantische Strasse en het Bochie van Freekie*, want er moet een extra bochtje gelopen worden omdat hoge boomwortels de weg voor Freek belemmeren.

Nu kom ik voor het eerst bij hem thuis en we regelen de uitvaart. Zijn dochter woont in een ver land en is nu ook thuis. Na de uitvaart van zijn vrouw heb ik hem vaker bezocht en weet ik wat meer over hem. Sportief, vroeger zeeman geweest, een lange, aantrekkelijk man en soms wel wat egoïstisch, bekende hij. Nu hij niet meer kan lopen is Freek wel veranderd, hij heeft meer tijd om te denken en waardeert meer de kleinde dingen in het leven. Hij is gaan schilderen en heeft zich aangesloten bij een schildersclubje. Omdat zijn dochter ver weg woont, is hij veel alleen en is blij met het schilders- en hondenclubje.

Twee jaar later wordt Freek zelf ziek en komt te overlijden. Naast de familie en een heel goede vriend zijn op zijn afscheid de burens en de mensen van zijn twee “cluppies”. Zijn dochter en haar gezin vertrekt na de crematie weer naar hun verre land.

Enkele weken later loopt de hondenclub weer door het bos, één van de deelnemers heeft de as van Freek bij zich. Ik heb een plastic zakje bij me vol hondensnoepjes, dichtgehouden door een knijper. In het Bochie van Freekie laten we de honden alle snoepjes, die deze keer in één keer uitgestrooid worden, opscharrelen en verstrooien de baasjes van de honden met elkaar zijn as rondom een dikke boomstam. Elke dag lopen we nog langs het Bochie van Freekie, en de kortere route met de boomstronken laten we links liggen.